

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1208/06
13.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле АА, изјављеној против решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије, број 322-01-14/2006-10 од 30.01.2006. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 13.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена против решења републичког шумарског инспектора Управе за шуме - Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, са седиштем у Чачку, Округ Моравички, број 270-322-721/2005-10 од 27.12.2005. године, којим решењем је наложено тужили да до 30. априла 2006. године, након чисте сече коју је извршила у властитој шуми на месту званом "аа" КО КК, изврши пошумљавање на површини од 0,25 ха и то: 1. да изврши припрему терена за пошумљавање уклањањем корова остатка сече и 2. да изврши садњу школованих садница храста китњака старости 1 + 1 садњом у јаме на размаку 2 x 2,5 метара (2000 ком. садница / ха) и да о извршењу решења обавести инспектора у року од 10 дана од дана извршења.

Тужбом којом је покренула овај управни спор тужиле оспорава законитост решења туженог органа истичући да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама, као и да у изреци решења није наведен број катастарске парцеле - шуме, са које је извршена сеча, због чега се предметна парцела не може идентификовати, па самим тим ни оспорено решење извршити. Истиче такође да је њен покојни супруг био само један од сувласника предметне парцеле, те да тужиле није ни власник ни корисник целе парцеле због чега се у односу на њу не може применити одредба члана 36. Закона о шумама. Како са напред наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на њену штету, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да првостепеним решењем није повређен закон на штету тужиле. За овакву оцену и одлуку из списка тужени орган је дао разлоге које као довољне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Ово стога, јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, несумњиво утврђено да је ББ, братанац тужилиног супруга, извршио чисту сечу шуме, на месту званом "аа" КО КК, без добијеног одобрења за сечу и извршене дознаке, те на тај начин бесправно посекао укупно бруто масе 80 м3 цера китњака. При наведеном, тужиле и не спори да је наведена сеча извршена по њеном налогу, јер је како сама истиче у тужби један од власника предметне парцеле са које је извршена сеча био и њен муж, те да је у вези са тим ангажовала синовца покојног мужа да исече одређену количину огревног дрвета са парцеле коју су годинама користили и како су то радили и ранијих година.

Код наведеног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиле изјављену против решења првостепеног органа од 27.12.2005. године, јер је и по оцени овог суда, тужиле као лице која је неспорно користила наведену парцелу и након чијег налога је сеча шуме и извршена, у обавези да изврши пошумљавање парцеле на површини на којој је сеча и извршена, како је назначено у диспозитиву решења првостепеног органа, сагласно одредби члана 36. Закона о шумама ("Службени гласник Републике Србије", бр. 46/91 ... 101/96), а којом одредбом Закона је

прописано да су корисници и сопственици шума дужни да изврше пошумљавање пожаришта, површина на којима није успело подмлађивање и пошумљавање, као и површина на којима је извршено пустошење – бесправна чиста сеча и крчење шума или бесправна сеча ретких врста дрвећа, у року који одреди надлежни инспекцијски орган.

Са напред изнетог, Врховни суд Србије је и остале наводе тужбе оценио неоснованим, с обзиром на то да тужиља није навела околности или доказе који нису цењени у управном поступку а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучено као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 13.12.2007. године, У.1208/06

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС